

VERBLIND

Verblind

Mel Wallis de Vries

the house of books

Voor Heitie, mijn grootste meelezer

Vierde druk, september 2007

Copyright © tekst 2006 Mel Wallis de Vries

Copyright © 2006 The House of Books, Vianen/Antwerpen

Vormgeving omslag

Marlies Visser

Foto omslag

Getty Images

Foto auteur

Aernout Faber

Zetwerk

ZetSpiegel, Best

ISBN 978 90 443 2611 6

NUR 284/285

D/2006/8899/144

Alle rechten voorbehouden.

Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd en/of openbaar gemaakt door middel van druk, fotokopie, microfilm of welke andere wijze ook, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

www.thehouseofbooks.com

Ik had vannacht een vreemde droom. Ik stond in de fietsenstalling op school. De zon scheen en het was warm. Ik maakte het slot van mijn fiets open en opeens kwam Alexander naar me toe, net als op de dag dat ik hem voor het eerst ontmoette. Hij lachte, maar hij had een peinzende, afwezige blik. Het leek alsof hij zich ergens zorgen om maakte. Zijn blonde krullen hingen nonchalant over zijn voorhoofd. Hij droeg een spijkerbroek en een donkerblauw shirt met lange mouwen. Ik vond hem leuk.

Alexander leunde tegen het stuur van een andere fiets en keek me vriendelijk aan. Ik glimlachte en hoopte dat ik geen rood hoofd kreeg. We praatten wat. Ik herkende de woorden, de zinnen en de grapjes van die bewuste middag. Toen was ik een beetje zenuwachtig, maar in mijn droom kon ik genieten van het gesprek. Zijn blauwgroene ogen namen me vriendelijk en geïnteresseerd op. Ik had hem wel eens vaker gezien; hij deed dit jaar eindexamen.

Hij keek op zijn horloge. Alexander moest nu vragen of ik zin had in een drankje. Maar in mijn droom werd het opeens donker en koud. Het leek wel nacht. Wat was er gebeurd? Ik keek om me heen. Er waren geen andere mensen meer in de fietsenstalling. Ik huiverde en draai-

de mijn hoofd naar Alexander. Zijn gezicht was wit weggetrokken en hij staaarde me angstig aan.

Plotseling begon hij te schreeuwen: 'Ga terug, ga terug! Nu kan het nog.' Hij wilde me vastpakken, maar op dat moment viel ik. Ik strekte mijn armen uit. De fietsenstalling was verdwenen en ik bevond me in een pikzwarte ruimte. Ik gilde, maar mijn gegil maakte geen geluid. De duisternis leek alles op te slokken. Ik was niet bang, want ik wist dat het een droom was, maar ik vroeg me wel af waarom dit gebeurde. Ik viel steeds sneller en sneller.

Toen hoorde ik stemmen: 'Roos, doe je ogen toch dicht. Er valt niks te zien. Je hoeft niet bang te zijn. We houden van je.' Merlijn, Edith, Max, Maaïke, Sjoerd, Alexander, ze leken allemaal in het donker te zijn en tegen me te praten. Mijn oren begonnen te suizen.

'Hou op,' riep ik. 'Waarom doen jullie dit? Ik word hier hartstikke gek van.'

Maar ze gingen door. De stemmen klonken steeds harder en veranderden in geschreeuw. Ik kon het niet meer aanhoren en stopte mijn wijsvingers in mijn oren. Het werd stil.

Op dat moment ging de wekker en werd ik wakker.

Hoofdstuk 1

Het was een prachtige zaterdag in december. De hemel was felblauw en het ijle, winterse zonlicht leek wel van goud. Ik had deze ochtend met Maaïke afgesproken om koffie te drinken. Ze was alleen thuis; haar ouders waren de vorige avond op vakantie gegaan.

Ik was veel te vroeg vertrokken en slenterde door de straten. Wat moest ik thuis doen? Mijn vader was dit weekend bij zijn nieuwe vriendin. Mijn moeder had ik niet meer gesproken sinds hun scheiding begin november. Ik werd soms zo moe van mijn ouders.

De wind speelde met de plukken van mijn lange haar die onder mijn wollen pet uitkwamen en ik had mijn handen in de zakken van mijn suède winterjas gestoken. In de verte kon ik het huis van Maaïke al zien. Het was een groot, statig pand in een van de duurste wijken van Amsterdam. Maaïkes vader was een bekende topadvocaat.

Ik ging nog wat langzamer lopen en ik dwong mezelf de winkels te raden waar ik langs zou komen. Het ging best aardig. Een bloemenwinkel, een bakker, daarna kwam een meubelmakerij en op de hoek bij het kruispunt was een traiteur.

Ik wachtte bij het stoplicht. Het was even na elfen, en de straten raakten al aardig verstopt. Op de kruising

kwam een stroom voetgangers, fietsers, brommers en auto's in beweging. De warme uitlaatgassen sloegen me in het gezicht en ik wapperde met mijn handen de dikke roetwolken weg.

Groen. Ik stak over en beklom de stenen trap die naar Maaikes huis leidde. Achter een van de ramen brandde licht. Verder zag de woning er donker en verlaten uit. Ik belde aan. Maaïke deed niet open. Ik belde nog een keer, maar nu wat langer. Ondertussen toetste ik haar telefoonnummer in.

'Met Maaïke Verburg. Ik kan nu niet opnemen. Misschien bel ik je terug als je een boodschap inspreekt,' zei haar voicemail.

Ik mopperde binnensmonds. Ze lag vast nog in bed. Ik drukte de deurbel nogmaals in en hield mijn vinger zeker een halve minuut op het knopje. Nog steeds geen Maaïke. Misschien stond ze wel te douchen. Op eens herinnerde ik me de huissleutel die onder een losse tegel was verstopt. Maaïke had hem een keer gebruikt toen ze haar eigen sleutel kwijt was. Zou ze het goed vinden als ik zo binnenkwam? Ik twijfelde een moment en pakte toen de sleutel. We hadden tenslotte een afspraak, ook al was Maaïke die blijkbaar vergeten.

'Maaïke?' riep ik in de koude hal. Er kwam geen antwoord. Ik liep de trap op. Overal lagen spullen; kleren, tassen, papieren, golfballetjes. Het leek alsof Maaïkes ouders nogal gehaast op vakantie waren gegaan. En er hing een vreemde, mufte lucht.

Ik kwam langs de badkamer, die leeg was, en ging naar Maaïkes slaapkamer. De deur stond op een kier.

'Verrassing!' riep ik en ik zwaaide de deur open. De gordijnen waren nog dicht en het duurde een paar se-

conden voordat mijn ogen aan het schemerduister van haar kamer waren gewend.

'O, jesus.' Ik wankelde en greep de deurpost beet. Ik moest de lucht met grote happen inademen, alsof alle zuurstof plotseling was verdwenen. Het werd licht en draaiërig in mijn hoofd en ik sloot mijn ogen. Pas toen ik langzaam tot tien had geteld, durfde ik weer te kijken.

Het beeld benam me opnieuw alle adem. Maaïke lag op bed. Haar roze nachthemd met hartjes was tot aan haar borstkas opengescheurd. De huid van haar buik en benen was krijtwit. Haar hoofd hing opzij en haar ogen waren opengesperd. Het dekbed lag op de grond, naast een omgevallen kast en een opengetrokken bureaulade. Wat moest ik doen? De angst verlamde mijn spieren en gedachten. Zou ze nog leven? O alsjeblieft. Ik rende naar het bed en pakte haar arm. Haar huid voelde koud aan. Ik probeerde niet naar haar gezicht te kijken, maar ik keek toch. Haar nek was rood en gezwollen en zat onder de blauwe plekken. Mijn vingers trilden zo heftig dat haar arm uit mijn hand viel. Hij bleef bewegingloos en stijf op de bedrand liggen.

Ik vond mijn telefoon in mijn jaszak en belde het alarmnummer. 'Mijn vriendin is dood!' schreeuwde ik. 'Help me, o, laat iemand me helpen. Ik denk dat ze is vermoord.' De man aan de andere kant vroeg het adres. Ik stamelde de straatnaam en het nummer en keek weer naar Maaïke. Het puntje van haar tong stak uit haar mond en over haar blauwpaarse lippen liep een opgedroogd spoor van speeksel.

'Help me toch,' fluisterde ik en ik hing op. Ik rende Maaïkes kamer uit, de gang over, de trap af naar buiten, en ik ging op de stoep voor het huis zitten.

Ik weet niet hoe lang ik daar al zat, maar opeens was er een agent. En een ambulance. En er waren allemaal toeschouwers die naar het huis van Maaïke keken.

‘Gaat het een beetje?’ vroeg de agent en zijn hoofd verscheen voor mijn ogen. Hij stelde zich voor als Bronckhorst of zoiets.

Ik zei niks, en dat leek bij deze vraag voldoende te zijn. ‘Hier,’ zei hij en hij gaf me een zakdoekje.

Ineens drong het tot me door dat ik zat te huilen. Ik snoot mijn neus; het snikken was niet te stoppen.

‘Hoe heet je?’ Hij keek me vriendelijk en afwachtend aan. Ik begreep dat ik iets moet zeggen, maar wat zeg je als je bent vergeten hoe je heet? Ik haalde diep adem en veegde de tranen van mijn wangen.

De man bleef me vriendelijk aankijken.

Opeens wist ik het weer.

‘Ik heet Roos,’ zei ik opgelucht. ‘Roos van Wijmeren.’

Er kwam nog een politieauto aangereden met gillende sirenes. Mijn oude, normale leven had nog nooit zo ver weg geleken.

‘Kende je dat meisje?’

Ik keek naar de agenten die uitstapten, twee in totaal. Ze liepen naar het huis.

De politieman raakte voorzichtig mijn arm aan. ‘Kende je het slachtoffer?’

Het viel me op dat hij in de verleden tijd over Maaïke praatte.

‘Ja, ik ken haar,’ antwoordde ik zacht. ‘Ze heet Maaïke Verburg. Ik had een afspraak met haar. Ze deed de deur niet open... Toen ben ik met de sleutel naar binnen gegaan... Ze was zo koud, ik kon niks meer doen, niks meer doen...’ Er verschenen zwarte vlekken voor mijn ogen.

‘Weet je zeker dat het gaat, Roos? Wil je misschien een glaasje water?’

‘Nee,’ fluisterde ik schor en ik liet mijn hoofd hangen. ‘Het gaat wel weer.’

Hij pakte een aantekenboekje en schreef iets op. ‘Mag ik je adres en je telefoonnummer? Dan kunnen we je op een later tijdstip wat vragen stellen.’

Ik gaf hem mijn gegevens.

‘Meisje,’ vroeg de agent, ‘moeten we je thuisbrengen?’ Hij praatte nu sussend tegen me, alsof ik een klein kind was.

‘Nee, er is niemand thuis.’ Ik pakte mijn telefoon en mijn hand trilde zo hevig dat ik de toetsen bijna niet kon indrukken. ‘Ik zou graag iemand willen bellen.’

‘Oké. Maar niet op de stoep. Ik wil niet dat je hier alleen blijft zitten.’

Hij bracht me naar een politieauto en opende het voorportier. ‘Hier kan je ongestoord bellen. Doe rustig aan. Als je me nodig hebt, ik sta daar.’ Hij wees in de richting van de ambulance en deed de autodeur zachtjes dicht. Aan de andere kant van de lijn hoorde ik: ‘Met Alexander.’ Hij klonk opgewekt.

Ik zweeg.

‘Roos?’ Zijn toon veranderde in bezorgdheid.

Een vreemd gejammer ontsnapte uit mijn keel.

‘Wat is er aan de hand?’ vroeg hij paniekerig. ‘Waarom zeg je niks?’

Ik wilde het hem wel vertellen, maar ik kon het niet. Ik dacht aan Maaike die boven op haar bed lag, dood en koud, en ik wenste dat ik de tijd kon terugdraaien. Ergens diep vanbinnen vond ik een stem die smekend zei: ‘Alsjeblieft... kom.’

Hoofdstuk 2

Een agent liep met een grote, grijze zak naar het huis van Maaïke. Twee andere politieagenten waren met rood lint de stoep aan het afzetten. Ik verborg mijn gezicht in de wollen jas van Alexander. Hij was meteen gekomen. Ik was huilend de politieauto uitgerend en in zijn armen gevlogen. We hadden elkaar niet meer losgelaten.

‘O god, Roos! Dit is zo erg, zo erg...’ herhaalde Alexander steeds. Zijn blonde krullen zaten verward en zijn ogen stonden droevig en ongelovig. Met één hand streelde hij mijn wang, en met zijn andere hand rookte hij een sigaret.

Ik sloot mijn ogen. Gisteravond vierden we de achttiende verjaardag van Max. We dronken te veel champagne en bestelden pizza’s. Maaïke was er als enige niet bij geweest; ze had haar ouders willen uitzwaaien en ze was moe. Nu was ze dood.

Er klonk een vreemd, gesmoord geluid. Ik keek langs Alexanders schouder en zag een bekend gezicht tussen de omstanders. Het was krijtwit.

‘Jezus, Sjoerd is hier,’ stamelde ik.

‘Ik heb hem gebeld,’ fluisterde Alexander in mijn oor.

‘Wat moest ik anders? Maaïke is zijn vriendin. Dat snap je toch wel? Zijn moeder heeft hem met de auto hier-

heen gebracht. Ze zal ook wel ergens in de buurt zijn.' Ik wist niet zeker of ik de confrontatie met Sjoerd aankon.

Toen Sjoerd ons zag staan, begon hij te huilen. Alexander liet mij los en omhelsde hem. Hij klampte zich vast aan Alexanders jas; zijn bril hing scheef op het puntje van zijn neus en zijn lange, magere lichaam schokte krampachtig.

'Ze is dood! Ze is dood!' jammerde Sjoerd. 'Wat is er gebeurd?'

Hij keek me recht aan, de blik in zijn ogen – verdwaasd, ontredderd – trof me als een mokerslag. Ik wist niet zo goed wat ik moest doen. *Antwoorden. Gewoon antwoorden*, zei een stem in mijn verwarde hoofd. Met een hulpeloos gevoel hief ik mijn handen op.

'Ik weet het niet... Ze lag op bed... het spijt me... het spijt me zo verschrikkelijk...'

'Dood,' zei hij. 'Mijn meisje is dood. Ze belde me gisteravond nog.' Hij begon opeens met harde stem te schelden. 'Godverdomme! Wie heeft dit gedaan? Ik maak 'm af.'

Omstanders staarden in onze richting.

Sjoerds gezicht liep paars aan en hij hilde met lange uithalen. Zijn vuisten beukten op Alexanders jas.

Alexander keek me geschrokken aan. Zijn mond vormde geluidloos de woorden: 'Help... me... alsjeblieft.'

Ik liep vlug naar Sjoerd en sloeg mijn armen om zijn middel. Hij draaide zich om en hield zich aan mij vast; ik wankelde onder zijn gewicht. Op de een of andere manier wisten Alexander en ik hem naar de kant van de weg te manoeuvreren. We lieten hem op de stoeprand zitten.

'Waar is je moeder?' vroeg Alexander bezorgd.

Sjoerd mompelde, bijna onverstaanbaar door het snikken: 'Ze is met de politie aan het praten.' Hij wees in de richting van de ambulance.

De agent die mij naar de politieauto had gebracht, kwam naar ons toegelopen. Hij bleef voor Sjoerd staan en nam hem een ogenblik op.

'Het spijt me,' zei hij ten slotte. 'Ze was jouw vriendin, niet?'

Sjoerd keek op en maakte een onduidelijk geluid achter in zijn mond dat van alles had kunnen betekenen. Toen liet hij zijn hoofd weer hangen.

'Je hoeft niet te antwoorden, jongen,' sprak hij vriendelijk. 'Je moeder heeft ons alle informatie al gegeven. Ze helpt ons nu om Maaikes ouders te bereiken op hun vakantieadres.'

De politieman vroeg aan Alexander: 'En jij bent?'

'Alexander Fontein. Ik ben de vriend van Roos.' Hij wees naar mij. 'En van Sjoerd.'

'Waar is ze?' vroeg Sjoerd opeens. Hij was bleek, maar verder leek hij volkomen beheerst. Zijn stem was vlak.

'In haar slaapkamer,' zei de agent. 'De technische recherche voert nu een sporenonderzoek uit. We brengen haar straks naar het ziekenhuis voor een autopsie.' Hij klapte zijn aantekenboekje dicht.

'Ik wil mee naar het ziekenhuis.' Sjoerd stond op.

'We kunnen niets meer voor haar doen, jongen. Wil je niet liever...'

'Ik ga mee,' onderbrak Sjoerd hem op een harde toon. Hij sloeg zijn armen over elkaar en keek de man koppig aan. 'Ik laat haar niet alleen gaan. Anders vraag ik wel of mijn moeder me naar het ziekenhuis brengt.'

'Oké, vooruit,' zei de man zuchtend. 'Maar ik kan niet beloven dat je haar straks mag zien. Je mag wel even

in de ambulance wachten.' Hij pakte Sjoerds arm vast. Alexander en ik bleven kijken totdat ze in de menigte omstanders waren verdwenen.

Edith, Merlijn, Max, Alexander, ze waren allemaal naar het huis van mijn vader gekomen. Het was een van de ergste middagen uit mijn leven. De uren verstreken in een vreselijke waas van gehuil, te veel sigaretten, ongelooft, pijnlijke gesprekken en alcohol. Ik had een paar kalmeringstabletten van mijn vader geslikt en mijn hoofd voelde zwaar en verdoofd aan.

Het werd buiten langzaam donker. Alexander ontkurkte een fles wijn, terwijl Edith en Merlijn aan de keukentafel een sigaret rookten. Max was als enige niet in de keuken. 'Ik wil even alleen zijn,' had hij gezegd.

Edith stond op. Ze had dikke, rode ogen. 'Waarom?' vroeg ze.

Er viel een stilte. We hadden deze vraag al zo vaak aan elkaar gesteld, en er was geen antwoord.

'Waarom?' herhaalde ze wat luider. 'Waarom is Maaike dood?' Ze staaarde ons opstandig, bijna uitdagend, aan. Merlijn liep naar Edith toe. 'Hou hiermee op, dit heeft geen zin, dat weet je.' Hij sloeg een arm om de schouders van zijn vriendin.

Edith negeerde hem. 'Roos, jij hebt Maaike gezien. Hoe kon dit gebeuren?'

Ik haalde diep adem. Elke keer als iemand Maaike's naam zei, zag ik haar weer op het bed liggen. 'Ik weet het niet,' zei ik zacht. 'Het was een verschrikkelijke puinhoop in dat huis, haar kamer leek wel een slagveld...'

'Misschien is er ingebroken,' opperde Merlijn. 'Haar ouders waren op vakantie. Maaike kan de dieven hebben betrappt.'

Edith schudde zijn arm van haar schouders en zei toonloos: 'Wat zal ze bang zijn geweest in die laatste paar minuten. Het moet afschuwelijk zijn om te stikken. En er was niemand van ons om haar te helpen. Wat een eenzame dood.'

Er trok een starre uitdrukking over Merlijns gezicht. Ik had hem nog nooit zo verslagen gezien. Zijn overhemd hing gekreukeld uit zijn broek en zijn halflange, bruine haar piekte langs zijn ongeschoren wangen. 'Jezus, Edith, kappen. Waarom zeg je dit? Ik kan hier niet tegen,' zei Merlijn gesmoord.

Alexander kwam tussenbeide. 'Kom op, laten we geen ruzie maken. We zijn allemaal gespannen.' Hij dronk zijn glas in één teug leeg en vroeg: 'Waarom horen we niks van Sjoerd? Het is al uren geleden dat hij met zijn moeder naar het ziekenhuis is gegaan. Moeten we hem niet bellen? Wil iemand dat doen?'

Niemand reageerde. Alexander haalde zijn schouders op en schonk voor zichzelf nog een glas wijn in.

Ik werd nerveus van de gespannen stilte en liep weg. In de huiskamer vond ik Max. Hij stond voor de openstaande deuren naar de tuin en rookte een sigaret. Ik liep naar hem toe en ging naast hem staan.

Max keek me aan. Zijn ogen waren bloeddorlopen en hij was lijkbleek. Ik wilde iets gevats zeggen: alleen maar om hem even te zien glimlachen, maar ik kon de juiste woorden niet vinden.

Buiten werd het terras verlicht door felle lampen. Het was gaan regenen en de natte tegels glommen in het licht.

'Ik kan het nog steeds niet geloven,' zei Max en hij wreef met zijn knokkels over zijn gezicht.

Achter ons klonk een vloek van Merlijn uit de keuken.

Hij sloeg een arm om me heen en drukte een kus op mijn voorhoofd. 'Wat verschrikkelijk dat je haar hebt gevonden, meisje. Voor jou moet het nog veel erger zijn.' Ik knikte en legde mijn hoofd tegen zijn borstkas. Zijn warme, brede lichaam voelde prettig en troostend aan. 'Ik ga naar huis,' zei hij na een poosje. 'Mijn kop doet pijn en ik heb te veel gedronken. Dit is zo'n klote periode. Eerst maakt Nina het uit, en dan nu Maaike...'

De askegel van zijn sigaret viel op de grond. Max wreef met de punt van zijn schoen de as in het tapijt.

'Waarom gebeurt dit?' zei hij hoofdschuddend. Hij kneep even in mijn wang, liet me los en liep de huiskamer uit.

Om een uur of tien waren ook Edith en Merlijn vertrokken. Ik had gevraagd of Alexander wilde blijven; ik kon de gedachte vannacht alleen te slapen niet aan. We hadden niks meer van Sjoerd gehoord. Uiteindelijk had Alexander de moeder van Sjoerd gebeld. Aan het eind van de middag waren ze thuisgekomen uit het ziekenhuis. Sjoerd was erg overstuur geweest. Hij sliep nu, maar ze zou doorgeven dat Alexander had gebeld.

Ik nam nog twee kalmeringstabletten en stapte onder de douche. Het water was zo heet dat er rode vlekken op mijn huid verschenen. Ik boende hard met een massagehandschoen over mijn armen, benen en buik. Het deed pijn, maar het lukte me niet om het beeld van Maaike uit mijn hoofd te krijgen. Ik ging op de grond zitten. Het warme water droop langs mijn wangen en vermengde zich met mijn tranen. Ik bleef bijna een halfuur zo zitten, totdat Alexander me uit de douche haalde en in een grote handdoek wikkelde.

In bed kroop ik tegen Alexanders warme lichaam aan.

Hij streelde mijn gezicht en natte haren en trok het dekbed van mijn eenpersoonsbed over mijn schouders. 'Ik hou van je,' zei hij zacht.

Ik legde mijn hoofd op zijn borstkas. 'Ik moet steeds aan Maaïke denken... Wat was er gebeurd als ik eerder was gekomen? Had ze dan misschien nog geleefd? Ik voel me zo schuldig dat ze dood is...'

'Dat moet je niet doen, Roos. Niemand kon iets voor Maaïke doen.' Er stonden tranen in zijn ogen. 'Dit is niet jouw schuld, geloof me.'

De voordeur beneden ging open. Ik hoorde het gerinkel van een sleutelbos, een kuchje, zware voetstappen; het was mijn vader die thuiskwam. Ik had hem de hele middag gebeld en berichten op zijn telefoon achtergelaten. Een uur geleden had ik hem pas gesproken. Hij was met zijn nieuwe vriendin in de schouwburg geweest. Van mij had hij vanavond bij haar mogen blijven.

'Roos,' fluisterde hij voor mijn slaapkamerdeur. 'Ben je nog wakker?'

Ik hield mijn wijsvinger tegen mijn mond en zei zacht tegen Alexander: 'Ssst, ik heb geen zin om met hem te praten.'

Hij fluisterde nogmaals mijn naam. De deur ging op een kier en ik deed mijn ogen stijf dicht. Mijn vader ging op de bedrand zitten en schudde mijn arm heen en weer. 'Roos, lieverd, ik ben thuis.'

Zuchtend opende ik mijn ogen. Het ganglicht viel in een streep op mijn vader en ik zag dat hij een smoking droeg. Er lag een bezorgde uitdrukking op zijn gezicht en zijn grijze haren zaten verward.

Hij probeerde me te omhelzen, maar ik kroop diep onder het dekbed. Er belandde een onhandige zoen op mijn voorhoofd.

‘Wat een afschuwelijk nieuws. Ik heb me op weg naar huis zo’n zorgen gemaakt.’ Hij schudde zijn hoofd en keek toen verbaasd naar Alexander.

‘O, hallo Alexander, ik had je niet gezien. Sorry dat ik jullie stoort, maar ik moest Roos even spreken. Dat snap je toch wel?’

‘Dag meneer Van Wijmeren,’ groette Alexander mijn vader. ‘Geen probleem. We sliepen nog niet.’

Ik gaf Alexander onder het dekbed een trap tegen zijn scheenbeen.

Mijn vader zuchtte diep. ‘Ik wou dat ik je dit had kunnen besparen, meisje. Hoe voel je je?’

‘Moe,’ antwoordde ik kortaf. ‘En ik wil graag slapen.’ Ik draaide demonstratief mijn rug naar hem toe.

‘Oké, ga dan maar slapen, lieverd,’ zei mijn vader zacht. ‘Je kan me altijd wakker maken als er iets is.’

Ik hoorde mijn slaapkamerdeur dichtgaan en mijn vader naar zijn slaapkamer lopen.

Die hele nacht vielen er stortbuien en sloegen de regendruppels tegen mijn raam. Ik lag op mijn rug met mijn ogen wijdopen te luisteren. Ik kon niet in slaap vallen. Naast mij lag Alexander onrustig te woelen. Hij zweette en kreunde zacht in zijn slaap. Het regende nog steeds toen ik het grijze ochtendlicht door mijn gordijnen zag schemeren.

Hoofdstuk 3

Ik herinner me nog heel goed de dag dat ik Alexander in de fietsenstalling op school ontmoette. Het was een vrijdag in augustus, bijna vier maanden geleden, en het nieuwe schooljaar was net begonnen. De zomervakantie was een eindeloze tijd van feesten, zon, strand en uitslapen geweest. Ik was met mijn twee beste vriendinnen Lot en Cathelijn naar de Costa del Sol in Spanje gegaan. De vakantie had me goed gedaan. Mijn huid was lichtgebruind en de zon had blonde strepen in mijn bruine haren gemaakt. Het viel me zwaar weer met school te moeten beginnen. Lot was in de derde klas blijven zitten, en Cathelijn en ik misten haar verschrikkelijk.

Ik had die middag geen zin om naar huis te gaan. Er was toch niemand thuis. Ik had mijn ouders de laatste tijd weinig gezien. Mijn vader maakte steeds langere uren als directeur van een groot reclamebureau. En mijn moeders agenda liep opeens over met allerlei vage feestjes en recepties. In zekere zin was het een opluchting dat mijn ouders nooit thuis waren: ze maakten anders toch alleen maar ruzie met elkaar.

Daar was ik over aan het denken toen Alexander in de fietsenstalling op me af kwam.

'Hallo,' was het enige wat hij zei. Hij leunde nonchalant tegen het stuur van een andere fiets en keek me vriendelijk aan.

'O hoi,' antwoordde ik lichtelijk verbaasd. 'Ik, eh, heet Roos.

Roos van Wijmeren. 'Mijn wangen gloeiden en ik hoopte dat ik niet bloosde.

'Dat weet ik.' Hij hield zijn hoofd scheef en glimlachte. 'Je zit in de vierde. Ik heb je al heel vaak zien lopen.'

Ik werd wat verlegen van zijn openlijke belangstelling en veegde mijn handen aan mijn gebleekte spijkerbroek af. Ik was blij dat ik mijn nieuwe, roze T-shirt had aangetrokken. Hij stelde zich niet voor, maar ik wist dat hij Alexander heette en in de eindexamenklas zat.

'Wil je een sigaret?' vroeg hij.

'Oké, geef maar.'

Terwijl Alexander een sigaret voor mij en zichzelf aanstak, bekeek ik stiekem zijn gezicht. Hij had een lichte, gave huid, hoge jukbeenderen, volle lippen en opvallende blauwgroene ogen. Zijn gezicht was zo goed in verhouding dat het iets verfiijnds had. Ik vond hem erg aantrekkelijk.

'Bedankt,' zei ik en ik nam een trekje.

'Wat zijn je plannen voor vanmiddag?' vroeg hij.

Ik wist even niks te zeggen, en dat verbaasde me. Ik, het stoere, spontane, grappige meisje, stond opeens met mijn mond vol tanden.

'Och, ik weet het niet,' zei ik uiteindelijk. 'Misschien ga ik een stukje fietsen...'

Hij lachte en keek op zijn horloge. 'Dat klinkt heel spannend. Ga je niet liever wat met mij drinken op een terras? Of gooi ik dan je fietsplannen in de war?'

Ik wist al dat ik met hem mee wilde voordat hij zijn zin had afgemaakt. Zo rustig mogelijk zei ik: 'Dat lijkt me leuk. Eigenlijk hou ik niet zo van fietsen.'

We liepen over de Weteringschans naar het Leidseplein. Mijn vader had per se gewild dat ik naar het Barlaeus gymnasium ging. Hij had nog steeds zo veel aan zijn eigen klassieke op-

leiding, zei hij altijd. Ik ging elk jaar op het nippertje over. Wat moest je later met Grieks en Latijn? Ik had veel liever de Havo gedaan. Het enige voordeel van het Barlaeus was dat de school midden in het centrum van Amsterdam lag.

Alexander had zijn arm losjes om mijn schouders geslagen. Ik kan me niet herinneren dat de lucht ooit zo blauw had geleken als op die middag. Een groep toeristen kwam voorbij, camera's flitsten, hun gelach dreef weg in het lawaai van de stad. Hij zei dat ik het mooiste meisje was dat hij ooit had gezien. Ik antwoordde dat ik hem niet geloofde, en we moesten lachen.

We vonden een plekje in de zon op een terras aan de Keizersgracht. Alexander bestelde een fles rosé. We praatten over van alles, zonder dat er ongemakkelijke stiltes vielen. We bleken dezelfde boeken te lezen, dol te zijn op de muziek van Keane en Lucie Silvas, en slechte cijfers voor wiskunde te halen. Hij vertelde de laatste roddels van school en tegen de tijd dat de zon achter de huizen was verdwenen, waren we een beetje aangeschoten.

'Jammer dat we niet eerder samen wat zijn gaan drinken,' fluisterde hij in mijn oor.

Ik knikte.

Alexander legde zijn handen op mijn schouders en bracht zijn lippen naar mijn nek. 'Je bent leuk. En je ruikt zo lekker.'

Toen zoende hij me op mijn mond, midden op het terras. Het was zo teder en romantisch. Zijn lippen voelden warm en zacht aan en zijn hand streelde mijn gezicht, hals en schouderbladen.

Iedereen keek naar ons. Het kon me niet schelen. Ik was gelukkig.

Die avond schreef ik in mijn dagboek: 'Ik ben verliefd! Op Alexander. Hij is knap, geestig, lief, en hij vindt mij ook leuk!!! Hij is zo anders dan de jongens uit mijn klas. Veel

meer volwassen. Morgenmiddag gaan we samen naar het Vondelpark. Ik hoop dat hij me weer zoent.'

De dagen die volgden waren een aaneenschakeling van gelukkige momenten. Na school wachtte Alexander me op. We gingen naar Artis, de film, het strand in Bloemendaal, in mijn herinnering versmolt alles tot één roes van verliefdheid. Ik vergat soms zelfs Lot en Cathelijnn terug te bellen. Maar dat vergaven ze me. Ze vonden het geweldig dat een jongen uit de zesde klas verliefd op me was.

Op school leek het wel of Alexander en ik een ander leven leidden. In de pauzes stond hij bij zijn vriendengroepje en ik stond bij mijn vriendinnen. We groetten elkaar, maar dat was dan ook alles. Ik wist niet met wie hij bevriend was. Zo had je Edith. Edith was lang, een beetje mollig, en ze had een stoere, zelfverzekerde uitstraling. In haar lange blonde haren zaten een paar zwart geverfde plukken en ze was altijd volgens de laatste modetrends gekleed. Merlijn was haar vriend. Hij had iets nonchalants met zijn wijde, laaghangende broeken, afgetrapte sneakers en halflange haar. Een ander stel uit het groepje was Maaïke en Sjoerd. Maaïke was een opvallende verschijning met haar vuurrode haren, harde stem en spontane opmerkingen. Sjoerd daarentegen leek een rustige, intelligente jongen, misschien ook wel door het ronde, metalen brilletje dat hij altijd droeg. Hij was lang en mager en hij kwam wat housterig over. Ik vond hem niet zo goed bij het groepje passen en al helemaal niet bij Maaïke. Dan had je Max nog. Hij was de knapste jongen die er op het Barlaeus rondliep. Alle meisjes op school waren denk ik wel een keer verliefd geweest op zijn zwarte haar en felblauwe ogen. Hij had een vriendin, Nina, die vorig schooljaar haar eindexamen had gehaald. Ze zat nu in Frankrijk om Frans te leren.

Dat was alles wat ik wist over Alexanders vrienden. En

Alexander bracht daar weinig verandering in. Soms had ik het idee dat hij me bewust bij zijn vrienden wegield. Net alsof hij me niet met anderen wilde delen. Maar eigenlijk kon me dat niet zo veel schelen; ik had toch alleen maar oog voor Alexander.

Hoofdstuk 4

Uiteindelijk was ik die zondagochtend weggezonden in een onrustige, lichte slaap waaruit ik een paar uur later werd gewekt door een zacht geklop. Het was mijn vader. Hij klopte nog een keer en deed de deur van mijn slaapkamer open. Ik kroop snel onder het dekbed.

'Sorry dat ik jullie wakker maak.' Hij knikte naar Alexander. 'Goedemorgen, jongen.'

'Hallo,' zei Alexander en hij haalde snel een hand door zijn verwarde haar, maar mijn vader keek mij alweer aan.

'Roos, er is beneden iemand van de politie die je wil spreken over gisteren.' Hij zag er moe en grauw uit, net alsof hij vannacht bijna niet had geslapen.

Ik wreef mijn ogen uit, die dik en gezwollen aanvoelden, en wenste dat ik nog sliep. Maaikes dood was daarnet als een scherpe, stekende pijn in mijn gedachten geëxplodeerd; alsof de waarheid deze ochtend pas echt tot me doordrong. Ik vroeg me af hoe ik in godsnaam deze dag moest doorkomen. 'Ik kom er zo aan,' zei ik ten slotte.

Toen mijn vader weg was, stapte ik uit bed.

'Moet ik mee?' vroeg Alexander en hij ging rechtop zitten. Hij had bijna geen kleur in zijn gezicht en zijn stem klonk schor.

‘Nee, blijf maar hier,’ zei ik terwijl ik een joggingbroek en een sweater aantrok. ‘Je kan beneden toch niks doen. Had je vannacht weer die nachtmerrie? Je lag zo te woelen.’

Alexander zuchtte. ‘Ja, ik word gek van die droom, al een paar maanden lang. Elke keer opnieuw lig ik in het water. Het komt in mijn neus, mond, en ik worstel om boven te blijven. Dan adem ik opeens het water in. Ik krijg geen lucht meer en stik langzaam. Idioot, hè?’

Ik gaf hem een zoen. ‘Probeer nog maar wat te slapen.’ Toen liep ik naar beneden.

Er zat een vrouw aan de keukentafel op me te wachten. Ze was lang, knap en had golvend, kastanjebruin haar. Ze droeg een donkergrijs mantelpakje en hoge, zwarte laarzen. Haar blik was zakelijk en afstandelijk. Ik wist niet of ik haar wel zou mogen.

‘Ah, daar ben je,’ zei mijn vader, die naast haar zat. ‘Dit is Roos, mijn dochter.’

‘Dat snap ik,’ zei ze kortaf. ‘Ik wil uw dochter graag alleen spreken.’

Mijn vader leek even te twijfelen, maar haalde toen zijn schouders op. ‘Goed. Ik ben in mijn studeerkamer als jullie me nodig hebben.’

Ik ging zitten en staaarde naar buiten. De regen van vannacht was veranderd in een gestaag gemiezer. Het was zo’n grijze, druilerige dag waarop het ‘s ochtends al leek alsof het donker werd. Het licht in de keuken was aan en het rook er naar versgezette koffie.

De vrouw stelde zich voor als Claire Kuiper, recherche Amsterdam, en ze vroeg of ik in eigen woorden kon vertellen wat er gisteren in het huis van Maaike was gebeurd. Ze benadrukte dat elk detail van belang kon zijn.

Ik vertelde haar wat ik had gezien, vanaf het moment dat ik de voordeur had geopend totdat ik naar buiten was gerend. Het voelde alsof ik alles weer opnieuw beleefde en ik barstte in huilen uit. Mijn woorden stokten in mijn keel. 'Sorry,' zei ik en ik haalde diep adem. Het snikken stopte en ik kalmeerde wat.

Claire Kuiper deed niets, ze keek me alleen maar aan met die afstandelijke uitdrukking op haar gezicht. 'Dus je was de eerste persoon die het huis binnenkwam na het ongeval?'

'Ja.' Ik veegde mijn neus af aan de mouw van mijn trui. 'Tenminste,' vervolgde ik, 'dat denk ik wel. Ik heb daar eigenlijk niet zo over nagedacht.'

'Ging de voordeur normaal open? Was het slot geforceerd? Waren er sporen van braak?' Ze leunde verder naar me toe.

Ik werd er wat ongemakkelijk van. 'Volgens mij ging de voordeur normaal open.' Mijn hoofd begon pijn te doen en ik probeerde de zeurende steken te negeren. 'Maar het was een enorme troep in huis. Ik denk dat de dieven op zoek waren naar kostbare dingen.'

'Denk je dat? Of weet je zeker dat er is ingebroken?' zei ze op een strenge toon.

'Eh, dat denk ik,' antwoordde ik. 'Het spijt me, maar ik had gewoon aangenomen dat...' En toen hield ik op met praten. Ik had geen zin om deze vrouw mijn verontschuldigungen aan te bieden voor iets wat zo onbenullig was.

'Miste je spullen in Maaikes kamer of in het huis?'

'Ik heb geen idee. Daar heb ik niet naar gekeken.'

'Heb je dingen aangeraakt of veranderd op de plek van het misdrijf?'

Ik moest denken aan Maaikes arm die ik had vastge-

pakt – ik kon de koude huid nog voelen – en ik schoof nerveus over mijn stoel. ‘Ik heb haar arm aangeraakt om te kijken of ze nog leefde, snapt u wel? Dat is toch niet heel erg?’

Claire Kuiper keek me licht beschuldigend aan. ‘Het is niet anders’, zei ze ten slotte en ze kneep even haar lippen op elkaar. Ze bladerde door haar notitieboekje. ‘Was Maaïke een goede vriendin van je?’

‘Ik ken haar nog niet zo lang. Ik heb haar via mijn vriend ontmoet. Maar we konden het goed met elkaar vinden.’ Mijn ogen begonnen te prikken en ik voelde mijn wangen gloeien. Ik wilde niet weer huilen, dus vroeg ik maar: ‘Wat denkt u dat er is gebeurd?’

‘Ik?’ zei ze.

‘Ja.’

‘Het doet er niet toe wat ik denk, Roos.’ Ze zweeg even en nam een slokje van haar koffie. ‘Het gaat om wat de feiten ons vertellen. En nog niet alle feiten zijn boven tafel, dus ik ben bang dat ik hier geen uitspraak over kan doen.’ Ze schudde haar hoofd, alsof ze zich niet kon voorstellen dat iemand zo’n domme vraag stelde. Ik wist nu zeker dat ik haar niet mocht.

Ze stond op. Claire Kuiper was nog slanker dan ik had gedacht.

‘Goed, ik weet genoeg,’ zei ze. ‘Blijf maar zitten, ik kom er zelf wel uit.’ In de deuropening draaide ze zich om. Ze glimlachte voor het eerst. ‘Je moet niet onderschatten wat dit met jou heeft gedaan, Roos. Jij bent degene die Maaïke heeft gevonden. Dat verwerk je niet zomaar. Pas goed op jezelf.’

Het was een verrassend aardige opmerking. Ik knikte, want ik wist zeker dat ik ging huilen als ik iets zou zeggen.

Hoofdstuk 5

De zondag verliep verder in een soort roes. Maar dat kon ook het gevolg zijn van mijn hoofdpijn en de kalmeringspillen die ik had geslikt na het vertrek van Claire Kuiper. Mijn vader deed een poging om met me te praten. 'Hoe voel je je?' 'Moet ik iets te eten voor je klaarmaken?' 'Ik heb al mijn afspraken voor vandaag afgezegd.' Hij bleef maar doorgaan met dit soort vragen en opmerkingen. Dacht hij nu echt dat hij opeens de bezorgde vader kon uithangen na al die maanden dat hij alleen maar aandacht aan zijn werk had besteed?

Maar ik was te moe en te verdrietig om tegen mijn vader in te gaan. Ik gaf korte antwoorden, flarden van zinnen, en staarde naar mijn handen. Mijn vader leek er genoeg mee te nemen.

Alexander was deze dag heel kalm. Hij zette thee en koffie en maakte af en toe een grapje zodat de sfeer tussen mijn vader en mij wat minder gespannen werd. Het lukte hem uiteindelijk zelfs om mijn vader naar zijn studeerkamer te krijgen. Ik wist dat Alexander verschrikkelijk moe en aangedaan was, maar dat liet hij niet merken. Tegen een uur of vijf 's middags kwam mijn vader de keuken in. 'Roos, ik heb Maaikes vader aan de telefoon. Hij wil je graag even spreken. Ze zijn gisteravond laat thuisgekomen en erg verdrietig en in de war. Maar ze

maken zich ook zorgen om jou. Wil je even aan de telefoon komen?’

Nee, schreeuwde een stem in mijn hoofd, dat wil ik niet. Wat moest ik in vredesnaam tegen Maaikes vader zeggen? Hoe ik Maaikes lijk op bed vond? Wat de kleur van haar gezicht was, krijtwit met donkerpaarse vlekken? Ik hoorde mijn vader weer vragen of ik aan de telefoon wilde komen en mijzelf smekend zeggen: ‘Wil je alsjeblieft vragen of ik later kan terugbellen?’

Mijn vader knikte. ‘Goed.’

‘Het spijt me.’

‘Dat is nergens voor nodig.’

‘Ik kan het nu niet. Echt niet.’

‘Het geeft niet, lieverd. Ik begrijp het.’ Hij kneep even in mijn wang, iets wat hij vroeger ook altijd deed toen ik een klein meisje was.

Ik wendde mijn hoofd snel af, want ik wilde niet dat hij de tranen in mijn ogen zou zien. Ik hoorde mijn vader weglopen. Alexander kwam naast me zitten en pakte mijn hand. Zo bleven we zitten totdat Alexanders telefoon ging.

Hij stond op en haalde zijn mobiel uit zijn broekzak.

‘Het is Max. Ik ga wel even buiten bellen.’

‘Hé jongen,’ hoorde ik hem zeggen terwijl hij opnam en naar de keukendeur liep. ‘Gaat het een beetje? Wij zijn hier...’ Toen ging de deur dicht en stierf zijn stem weg.

Ik zag hem bellend voor het keukenraam heen en weer lopen: zijn ongeschoren gezicht, een frons tussen zijn wenkbrauwen, zijn hand die drukke gebaren maakte.

Wat zou ik nu zonder hem moeten, schoot door mijn hoofd.

Ik voelde weer even de heftige verliefdheid van de eerste weken door mijn lichaam stromen.

Na ongeveer tien minuten kwam Alexander weer bin-

nen. Hij ging zitten en wreef met zijn duim en wijsvinger in zijn ogen. 'Iedereen is bij Max,' deed hij verslag. 'Sjoerd is nog thuis, maar hij heeft Max vanmiddag even gebeld. Hij klonk erg overstuur, zei Max. Er is verder nog niks bekend over Maaïke.'

Alexander schudde zijn hoofd. 'Ik wou dat ik de tijd twee dagen kon terugdraaien.' Hij zag er opeens uitgeput en verslagen uit. 'Dit is zo'n nachtmerrie.' Toen glimlachte hij flauw. 'Kom, we gaan naar Max. Misschien kunnen we daar iets doen.'

We liepen door de koude motregen naar Max. Mijn vader had aangeboden om ons met de auto te brengen, maar dat had Alexander vriendelijk afgeslagen. Max woonde vlak bij Maaïke en we namen expres een omweg om niet langs haar huis te hoeven lopen. Het was zes uur en donker. Nog drie weken en het was al kerst. Alle winkelstraten in de stad hadden lichtjes hangen. In de etalages stonden kerstbomen, kartonnen rendieren en kerstmannen. De wereld van kerstfeesten leek een andere dan die waarin ik me nu bevond.

Alexander had zijn arm om mijn schouder geslagen en we wandelden zwiingend naar het huis van Max. Voor de deur stond de auto geparkeerd die Max deze vrijdag voor zijn achttiende verjaardag had gekregen. Het was een rode sportcoupé, en hij was er heel blij mee geweest. Ik kon me niet voorstellen dat hij er ooit nog in zou kunnen rijden zonder aan Maaïke te denken.

We belden aan. Max deed open. Hij droeg een gescheurde spijkerbroek en een oud colbertje met daaronder een grijze capuchontrui. Zijn haren hingen verward over zijn voorhoofd en er lagen donkere kringen onder zijn ogen. Toch zag hij er nog steeds erg aantrekkelijk uit.

Hij klopte Alexander op zijn schouder en gaf mij drie zoenen. Zijn baardstoppels prikten en ik snoof even zijn geur op, sigarettenrook vermengd met een vage lucht van aftershave.

‘Kom binnen,’ zei hij. ‘Fijn dat jullie er zijn.’

Met Max vlak achter ons liepen we door de gang. Aan de muren hingen schilderijen en allerlei ingelijste oorkondes en medailles. Max’ vader deed iets belangrijks bij een grote bank en hij was vaak onderscheiden voor zijn werk, had ik van Max gehoord. Ik had de ouders van Max nog nooit ontmoet; ze waren vrijdagavond niet bij het verjaardagsfeest van hun zoon geweest.

We kwamen langs een zitkamer. Ik herkende de man die op de bank zat meteen als Max’ vader. Hij was groot en had een hoekig gezicht met felblauwe ogen en een dikke bos donker haar met grijze strepen bij de slapen. Het was net alsof ik naar Max keek die meer dan dertig jaar ouder was geworden. Naast hem zat een kleine, tengere vrouw die waarschijnlijk Max’ moeder was.

‘Ah, jullie zijn er ook. Nu is het groepje compleet,’ zei Max’ vader terwijl hij glimlachend naar ons toe liep. In zijn stem hoorde ik de kracht en zelfverzekerdheid van iemand die gewend is zijn zin te krijgen. ‘Wat een verschrikkelijk verlies. Maaïke was jullie vriendin. Ik vind het heel erg dat ze dood is. En dan de manier waarop, zo tragisch. Mijn medeleven.’ Hij schudde Alexander stevig de hand.

‘Dank u wel,’ zei Alexander, en het verbaasde me een beetje hoe ongemakkelijk hij keek.

‘Kon ik dit verdriet maar wegnemen. Jullie zijn nog erg jong. Dan is de dood nog zo onhandelbaar en onbegrijpelijk.’ Hij zuchtte en klopte Alexander op zijn schou-

der. 'Gelukkig hebben jullie een hecht groepje. Ik weet zeker dat jullie er samen weer bovenop komen.'

'En jij moet Roos zijn,' zei hij tegen mij en hij greep mijn hand. Het verraste me hoe warm en zacht zijn huid aanvoelde. 'Max heeft me al veel over je verteld.' Hij keek me met een indringende blik aan.

'Eh ja, ik ben Roos.' Ik vroeg me af wat Max over me had verteld. 'Roos van Wijmeren.' Ik wilde iets gevats zeggen om indruk te maken op de vader van Max, maar ik wist niks zinnigs te bedenken. Ik was blij dat zijn vrouw naast hem verscheen.

Max' moeder droeg een duur uitziend mantelpakje en haar lichtgrijze haren vielen glanzend rond haar zorgvuldig opgemaakte gezicht. Maar haar ogen stonden dof en afwezig.

'Gecondoleerd,' zei ze zacht en ze knikte mij en Alexander toe. 'Dit moet allemaal heel moeilijk voor jullie zijn.' Ze wilde nog iets zeggen, maar haar man viel haar in de rede: 'Wij gaan zo naar de bureu. Dan hebben jullie alle privacy. Anne Claire is boven op haar kamer.'

Max had een zusje van dertien. Ze zat ook bij ons op school, in de brugklas, maar hij ging weinig met haar om.

'Dank je, pa,' zei Max.

'Hier heb je geld om straks wat eten te bestellen,' zei zijn moeder en ze gaf haar zoon een biljet van honderd euro. 'Is dit genoeg, denk je?' vroeg ze weifelend.

'Ja, natuurlijk mam,' zei Max een beetje korzelig en hij stopte het geld in zijn zak. 'Hier kan de hele straat chi-nees van eten.'

Max' vader liep richting de voordeur. 'Agnes, zullen we gaan en de kinderen wat rust gunnen?' Het klonk eerder als een bevel dan als een vraag.

Ik dacht dat zijn moeder nog wat tegen ons zou zeggen, dag of zo, maar dat deed ze niet. Ze draaide zich om en liep naar haar man.

Bij de voordeur bleef zijn vader nog even staan en hij keek ons een voor een aan. 'Sommige mensen geloven dat de dood geen einde is.' Zijn stem galmde door de hoge, lange gang en hij fronste zijn voorhoofd alsof hij diep nadacht. 'Ik ken de waarheid niet. Maar de gedachte is interessant en soms troostend. Misschien is Maaïke nu wel beter af dan jullie.' Hij knikte kort en ging met zijn vrouw naar buiten.

Ik moest over zijn woorden nadenken toen we achter Max aan door de gang liepen. Kon Maaïke beter af zijn dan wij? Het was niet moeilijk om die wedstrijd momenteel van mij te winnen. Maar Maaïke? Misschien was de waarheid wel dat we allemaal een beetje waren gestorven door haar dood.